

Sygn. akt VII Pa 81/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jacek Chaciński (spr.)

Sędziowie SO Danuta Dadej-Więsyk

SR del. do SO Edyta Telenga

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015 r. w Lublinie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko(...)spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII P 1160/13

I. apelację oddala;

II. zasądza od (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz P. M. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII Pa 81/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie z powództwa P. M. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o odszkodowanie:

I. zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz P. M. kwotę 24.093,27 zł z ustawowymi odsetkami, z tym, że :

- od kwoty 5.200 zł od dnia 11 marca 2011 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 5.200 zł od dnia 11 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 5.200 zł od dnia 11 maja 2011 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 5.200 zł od dnia 11 czerwca 2011 roku do dnia zapłaty

- od kwoty 3.293,27 zł od dnia 11 lipca 2011 roku do dnia zapłaty

II. wyrokowi w pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 6.500 złotych;

III. zasądził od(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz P. M. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższy wyrok został oparty na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:o

Powód P. M. został zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. (która to Spółka jest (...) spółką (...)) w dniu 13 marca 2003 roku na stanowisku prezesa Zarządu w pełnym wymiarze czasu pracy. Na mocy umowy o pracę zawartej w dniu 22 sierpnia 2007 roku pomiędzy powodem P. M. a pozwaną Spółką reprezentowaną przez Radę Nadzorczą – w imieniu której działali wszyscy członkowie: A. B., Ł. K. i H. T., z dniem 1 września 2007 roku powód został zatrudniony przez pozwaną Spółkę na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W § 7 tej umowy wskazano, iż powód w okresie pełnienia funkcji nie może zajmować się interesami konkurencyjnymi ani uczestniczyć w spółce konkurencyjnej. Ponadto w okresie 24 miesięcy od dnia zaprzestania pełnienia funkcji prezesa Zarządu powód miał zakaz podjęcia zatrudnienia lub współpracy na podstawie jakiegokolwiek stosunku prawnego z przedsiębiorstwami, które będą konkurencyjne wobec spółki. Z tytułu zakazu konkurencji, po zaprzestaniu pełnienia tej funkcji, obowiązującego w okresie 24 miesięcy, powód miał otrzymywać wynagrodzenie, płatne w miesięcznych ratach wynoszących 80% ostatnio pobieranego zasadniczego, miesięcznego wynagrodzenia. Przed zawarciem tej umowy odbyły się pomiędzy powodem i przedstawicielami właściciela negocjacje dotyczące treści umowy. W tych negocjacjach – jako przedstawiciel właściciela - uczestniczył Burmistrz Miasta K. Dokumenty z negocjacji zostały przedstawione Radzie Nadzorczej. Pod względem merytorycznym i formalnym opiniował projekt umowy radca prawny R. W..

Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 6.500 zł.

Na mocy uchwały Rady Nadzorczej pozwanej Spółki z dnia 8 grudnia 2010 roku powód P. M. został odwołany z dniem 31 grudnia 2010 roku z funkcji prezesa Zarządu. Jednocześnie wraz z odwołaniem, został wypowiedziany powodowi stosunek pracy, z zachowaniem 3-miesięcznego okresu, który miał upłynąć w dniu 31 marca 2011 roku.

W dniu 16 grudnia 2010 roku Rada Nadzorcza w nowym składzie osobowym, podjęła uchwałę o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp z uwagi na naruszenie przez powoda podstawowych obowiązków pracowniczych polegających na lekceważeniu polecenia Burmistrza Miasta i odmówieniu udziału w posiedzeniu Rady Nadzorczej oraz demonstracyjnym opuszczeniu siedziby spółnika.

Powód odwołał się od oświadczenia o rozwiązaniu z nim umowy o pracę w trybie art. 52 kp do Sądu Rejonowego w Lublinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Prawomocnym wyrokiem zapadłym w tej sprawie, która toczyła się przed tut. Sądem o sygn. VII P 788/11 zasądzono od pozwanej Spółki na rzecz powoda odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę w wysokości 19.500 zł.

Po rozwiązaniu umowy o pracę powód pozostawał bezrobotny. W dniu 20 czerwca 2011 roku powód podjął nową pracę w P.. Powód rozpoczął studia uprawniające do uzyskania licencji zawodowej w 2010 rok, zaś licencję zarządcy nieruchomości otrzymał w 2012 roku.

W sprawie, która toczyła się przed tut. Sądem o sygn. VII P 1198/11, powód domagał się zasądzenia od pozwanej Spółki pierwszej raty odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji po staniu zatrudnienia, tj. za miesiąc styczeń 2011 roku. Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził na rzecz powoda kwotę 5.200 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12

lutego 2011 roku do dnia zapłaty. Apelacja złożona od tego wyroku przez pozwaną Spółkę została przez Sąd Okręgowy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 roku oddalona.

Po odwołaniu powoda z funkcji prezesa Zarządu, funkcję prezesa Zarządu pozwanej Spółki objął K. W.. Nowy prezes powołał w styczniu 2011 roku zespół kontrolny, składający się m.in. z audytora Z. Z. i księgowej T. S.. Kontrolą objęto lata 2009-2010. W trakcie kontroli stwierdzono m.in. nieprawidłowości w obiegu dokumentów finansowo – księgowych, prowadzenie ksiąg rachunkowych wbrew przepisom ustawy o rachunkowości, dokonywanie wypłat w formie zaliczek, które nie były jednak potem zwracane. O stwierdzonych w czasie kontroli nieprawidłowościach została powiadomiona Prokuratura Rejonowa w Kraśniku. W wyniku przeprowadzonego postępowania w sprawie o sygn. 1 Ds. 892/13/S został sporządzony akt oskarżenia, w którym zarzucono powodowi oraz T. J. (która była główną księgową i prokurentem w pozwanej Spółce), że w okresie od 9 maja 2004 roku do 31 maja 2010 roku działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nadużyli udzielonych im uprawnień oraz nie dopełnili ciężących na nich obowiązków w zakresie dbałości o majątek spółki w ten sposób, że powód nadzorował, a T. J. dokonała operacji finansowych i księgowych polegających na wypłacie i przywłaszczeniu środków pieniężnych, na skutek czego (...) Spółka z o.o. w K. poniosła znaczną szkodę majątkową w wysokości 253.642,41 zł. Obecnie postępowanie w tej sprawie toczy się przed Sądem Rejonowym w Kraśniku – sygn. akt IV K 56/14.

Pismami : z dnia 1 marca 2011 roku (które wpłynęło do pozwanego w dniu 2 marca 2011 roku), a także z dnia 6 kwietnia 2011 roku, z dnia 9 maja 2011 roku i 6 czerwca 2011 roku powód informował pozwaną Spółkę, że w miesiącach lutym, marcu, kwietniu i maju 2011 roku powstrzymywał się od działalności konkurencyjnej i wnosił o wypłacenie mu odszkodowania z tytułu umowy o zakazie konkurencji za te miesiące.

Pozwana Spółka w okresie, gdy powód był jej prezesem Zarządu przynosiła straty. Jedynie w 2007 roku Spółka osiągnęła zysk, który powstał ze sprzedaży nieruchomości. W 2013 i 2014 roku pozwana Spółka osiągnęła zysk.

Zgodnie z art. 101¹ § 1 kp, w zakresie określonym w odrębnej umowie, pracownik nie może prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy ani też świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność (zakaz konkurencji). Obowiązek określenia zakresu czasowego obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokości odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy z tego tytułu wprowadza art. 101² § 1 zdanie drugie kp. W § 3 omawianego przepisu określono dolną granicę tego odszkodowania na 25% wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania zakazu konkurencji. Natomiast w § 2 wskazano przypadki, w których zakaz konkurencji przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki umowa o zakazie konkurencji została zawarta, tj. ustanie przyczyn uzasadniających taki zakaz lub niewywiązywanie się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania.

Pracodawca jest zobowiązany zatem do wypłaty odszkodowania ustalonego w umowie, pod warunkiem, że pracownik powstrzymuje się od działań konkurencyjnych.

Pomiędzy stronami została zawarta umowa o zakazie konkurencji, po ustaniu zatrudnienia, która była częścią umowy o pracę z dnia 22 sierpnia 2007 roku. W toku niniejszego procesu pozwana Spółka kwestionowała ważność tej umowy i podnosiła, że Rada Nadzorcza pozwanej Spółki powinna określić kolegialnie, w drodze uchwały warunki umowy o zakazie konkurencji przed podpisaniem tej umowy. Brak prawidłowego ustalenia przez kompetentny organ Spółki wysokości odszkodowania za zakaz konkurencji oraz brak określenia w uchwale Rady Nadzorczej wszystkich istotnych elementów umowy o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia (w szczególności wysokości przysługującego odszkodowania) powoduje nieważność takiej umowy.

Odnosząc się do tego zarzutu, Sąd Rejonowy podniósł, że w sprawie o sygn. akt VII P 1198/11 (VII Pa 203/12), Sąd Okręgowy wskazywał, że zawarcie z powodem jako prezesem Zarządu tej umowy nie wymagało uprzedniego podjęcia uchwały przez Radę Nadzorczą. Skoro bowiem umocowanie Rady Nadzorczej do zawarcia umowy z członkiem

Zarządu, w wypadkach, o których mowa w art. 210 § 1 ksh wynika wprost z mocy ustawy, to do reprezentacji przez pełny skład nie jest potrzebna odrębna uchwała ani też uprzednia zgoda Zgromadzenia Wspólników. W niniejszej sprawie, poza sporem pozostawało natomiast to, że umowa z dnia 22 sierpnia 2007 roku została podpisana w imieniu pozwanej Spółki przez pełny skład osobowy Rady Nadzorczej. Ponadto, strony zawierając te umowy działały na podstawie uchwały Zgromadzenia Wspólników nr (...) z dnia 22 sierpnia 2007 roku w sprawie ustalania zasad i wysokości wynagrodzenia dla prezesa Zarządu Spółki oraz uchwały Rady Nadzorczej nr (...) w sprawie przyjęcia projektu umowy o pracę z prezesem Zarządu.

Pozwana Spółka podnosiła także, że zawarcie z powodem umowy o zakazie konkurencji po ustaniu zatrudnienia w sierpniu 2007 roku nie leżało w ogóle w interesie pozwanej Spółki, gdyż nie było to uzasadnione realnym zagrożeniem podjęcia przez powoda własnej, konkurencyjnej działalności w zakresie zarządzania nieruchomościami na rynku (...). W momencie zawierania umowy o zakazie konkurencji nie posiadał ani nie rozpoczął starań o zdobycie licencji zarządcy nieruchomości. Bezsporne w niniejszej sprawie było przy tym to, że powód rozpoczął studia uprawniające do uzyskania licencji zawodowej w 2010 rok, zaś licencję zarządcy nieruchomości otrzymał w 2012 roku.

Odnosząc się do powyższych argumentów Sąd Rejonowy stwierdził, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku zapadłego w sprawie o sygn. VII Pa 203/12 wskazał, że wysokość odszkodowania oraz czas trwania zakazu konkurencji w połączeniu z sytuacją pozwanej Spółki nie naruszają postanowień art. 101² kp. Sąd Okręgowy podkreślał, że zawieranie umów o zakazie konkurencji z członkami zarządów spółek jest postępowaniem standardowym, gdyż z racji sprawowanej przez nich funkcji mają oni dostęp do szeregu tajemnic pracodawcy i informacji wrażliwych. Uprawnienie do samodzielnego zarządzania nieruchomościami ma tu znaczenie najwyżej marginalne.

Podstawowym warunkiem umowy o zakazie konkurencji jest dysponowanie przez pracownika dostępem do szczególnie ważnych informacji, a celem tego zakazu ochrona pracodawcy przed szkodą, która mogłaby być skutkiem ujawnienia tych informacji. Jest to okoliczność niezależna od prawidłowego sprawowania funkcji przez powoda.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy ma charakter dobrowolny i dwustronny. Zgodnie z zasadą swobody umów, strony mają możliwość ustalenia warunków takiej umowy według własnego uznania, byleby treść tej umowy i cel jej zawarcia nie sprzeciwiały się naturze umowy, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. To strony decydują o potrzebie ustanowienia zakazu konkurencji, stąd też sąd ma bardzo ograniczoną możliwość ingerowania w ten stosunek prawny, w tym ustalenia, że samo zawarcie tej umowy było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Pozwana Spółka podnosiła także zarzut nadużycia prawa podmiotowego w rozumieniu art. 8 kp. Zgodnie z art. 8 kp, nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Przepis art. 8 kp nie zmienia i nie modyfikuje praw wynikających z innych przepisów prawa. Stanowi jedynie upoważnienie dla sądu do dokonania oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony prawnej. Zastosowanie art. 8 kp pozostaje zatem w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności faktycznej rozpoznawanej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 roku, I PK 558/02, OSNP 2004/4/283). Sięganie po art. 8 kp zawsze powinno mieć charakter wyjątkowy, bowiem prowadzi ono między innymi do osłabienia zasady pewności prawa i w związku z tym wymaga szczególnego wyraźnego uzasadnienia, że w danym stanie faktycznym doszło do zachowań sprzecznych ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa lub zasadami współzycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie musiałoby to być wynikiem ustalenia wyjątkowo rażących warunków umowy (zawyżonego lub zaniżonego odszkodowania, okresu obowiązywania) czy też ewentualnie wykazania, że doszło do zawarcia umowy o zakazie konkurencji z osobą, która nie miała dostępu do jakichkolwiek informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VII Pa 203/12, Sąd Okręgowy w Lublinie stwierdził, że nabycie przez powoda uprawnień do zarządzania nieruchomościami

dopiero w 2012 roku, jak i nieprawidłowości w zarządzaniu pozwaną Spółką w okresie kadencji powoda nie stanowią dostatecznej przesłanki skutkującej stwierdzeniem sprzeczności umowy z zasadami współzycia społecznego. Podstawowym warunkiem zawarcia umowy o zakazie konkurencji jest dysponowanie przez pracownika dostępem do szczególnie ważnych informacji, a celem tego zakazu – ochrona pracodawcy przed szkodą, która mogłaby być skutkiem ujawnienia tych informacji. Jest to okoliczność niezależna od prawidłowości sprawowanego przez powoda zarządu. Hipotetyczna nieudolność czy też zła członka zarządu w sprawowaniu funkcji nie oznacza, że nie istnieje ryzyko posłużenia się przez niego szczególnie istotnymi informacjami pracodawcy. Jeśli z tego powodu wyrządzona została spółce szkoda, to właściwą drogą naprawienia szkody jest powództwo o odszkodowanie, a nie odmowa wypłaty odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty, Sąd Rejonowy stwierdził, że nie można uznać, aby nawet prowadzenie w stosunku do powoda postępowania karnego z uwagi na postawione powodowi zarzuty zagarnięcia mienia na niekorzyść pozwanej Spółki uzasadniało tezę, że dochodzenie przez powoda odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia jest sprzeczne ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa i zasadami współzycia społecznego tj. art. 8 kp. Podkreślić przy tym należy, że postępowanie karne w stosunku do powoda jest w toku i nie zapadł jeszcze prawomocny wyrok.

Sąd ten wskazał, że w ostatnim okresie zatrudnienia wynagrodzenie powoda wynosiło 6.500 zł. Odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu zatrudnienia wynosiło 80 % tej kwoty, tj. 5.200 zł. Nie jest to kwota szczególnie wygórowana w kontekście zajmowanego przez powoda stanowiska.

W okresie, za który powód domaga się odszkodowania, nie prowadził działalności konkurencyjnej w stosunku do pozwanej Spółki. Pozwana Spółka nie kwestionowała tej okoliczności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej Spółki na rzecz powoda tytułem odszkodowania za okres od 1 lutego do 20 czerwca 2011 roku kwotę 24.093,27 zł z ustawowymi odsetkami : od kwot po 5.200 zł od dnia 11 marca, 11 kwietnia, 11 maja i 11 czerwca 2011 roku, a od kwoty 3.293,27 zł od dnia 11 lipca 2011 roku. Umowa zawarta pomiędzy powodem a pozwaną Spółką nie określała terminów wypłat poszczególnych rat odszkodowania. Jak wskazał natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 stycznia 2005 roku (II PK 186/04, OSNP 2005/24/391) obowiązek wypłaty odszkodowania z tytułu powstrzymywania się przez pracownika od działalności konkurencyjnej aktualizuje się w terminach określonych w umowie, a jeżeli strony nie określiły terminu wypłaty odszkodowania – okresach miesięcznych. Należy przyjąć, że okresy te powinny być zgodne z terminami wypłaty wynagrodzenia, co odpowiada charakterowi zakazu konkurencji. Zgodnie zaś z art. 85 § 2 kp, wynagrodzenie za pracę powinno być wypłacane nie później niż do 10-go dnia każdego następnego miesiąca. Z tych też względów, od poszczególnych rat odszkodowania, odsetki powinny być zasądzone na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 kp od 11-go dnia każdego następnego miesiąca, za który dana rata odszkodowania przysługiwała.

Na podstawie art.477² § 1 kpc Sąd Rejonowy nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty miesięcznego wynagrodzenia powoda.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnił treścią art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), do których w szczególności zalicza się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego.

Mając na uwadze treść powyższego przepisu i § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U Nr 163, poz. 1349 ze zm.) Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego pracodawcy na rzecz powoda kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie art. 8 k.p. poprzez jego niewłaściwą interpretację, prowadzącą do odmowy zastosowania tego przepisu w niniejszej sprawie i odmowy oddalenia powództwa, podczas gdy okoliczności zawarcia umowy o zakazie konkurencji, sytuacja ekonomiczno-finansowa pozwanej Spółki podczas zawierania tej umowy i w całym okresie sprawowania przez powoda funkcji prezesa zarządu, brak realnego uzasadnienia dla zawarcia umowy o zakazie konkurencji, przyznanie wygórowanego odszkodowania za zakaz konkurencji oraz ciężar zarzutów dotyczących działania powoda na szkodę pozwanej i wyrządzenia jej znacznej szkody majątkowej, zawartych w akcie oskarżenia skierowanym przez Prokuraturę Rejonową w Kraśniku do Sądu Okręgowego w Lublinie, wskazują, że umowę o zakazie konkurencji zawarto niezgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem, zaś domaganie się przez powoda wynikającego z tej umowy odszkodowania jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

2) całkowite pominięcie przez Sąd, podczas dokonywanej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, niezwykle istotnych i dopuszczonych uprzednio przez Sąd dowodów z czterech opinii biegłych sądowych z zakresu księgowości śledczej, uzyskanych z akt sprawy karnej IV K 56/14 Sądu Okręgowego w Lublinie, co stanowi przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów;

3) niewłaściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do błędnych ustaleń faktycznych, polegających:

a) na przyjęciu, że rada nadzorcza (...) sp. z o.o. zawierając z powodem umowę o zakazie konkurencji działała w oparciu o uchwałę zgromadzenia wspólników nr (...) z dnia 22 sierpnia 2007 roku w sprawie ustalenia zasad i wysokości wynagrodzenia dla prezesa zarządu spółki, podczas gdy przedmiotowa uchwała ani słowem nie stanowiła o zakazie konkurencji ani o odszkodowaniu z tytułu takiego zakazu;

b) na nieuprawnionym ustaleniu, że przed zawarciem umowy o zakazie konkurencji odbyły się rokowania pomiędzy powodem a Burmistrzem Miasta K., podczas których ustalono między innymi wysokość odszkodowania za zakaz konkurencji, podczas gdy zgromadzenie wspólników pozwanej Spółki nigdy nie ustaliło uchwałą wysokości takiego odszkodowania zaś znajdujący się w dołączonych aktach sprawy VII P 1198/11 protokół z negocjacji warunków umowy o pracę nie jest w ogóle opatrzony datą (co stanowi ewenement jeśli chodzi o dokumenty urzędowe powstające w Urzędzie Miasta K.) i mógł być spisany już po fakcie zawarcia umowy o zakazie konkurencji, jak również zawiera nieprawdziwą informację, jakoby w tych negocjacjach uczestniczył II Zastępca Burmistrza J. D.;

4) niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzącą do nieuprawnionego uznania, przy uwzględnieniu bardzo trudnej sytuacji finansowej pozwanej Spółki w całym okresie sprawowania przez powoda funkcji prezesa zarządu, że odszkodowanie za zakaz konkurencji po ustaniu zatrudnienia w wysokości aż 80% ostatnio pobieranego wynagrodzenia miesięcznego na stanowisku prezesa nie jest odszkodowaniem wygórowanym;

5) całkowity brak odniesienia się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku do zgłoszonego przez pozwaną w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 9 grudnia 2014 roku zarzutu potrącenia kwoty roszczenia powoda z kwotą szkody wyrządzonej pozwanej Spółce wskutek naruszenia przez powoda obowiązku wynikającego z umowy Spółki.

Zarzucając powyższe pozwany wniósł o zmianę wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że zarzuty zawarte w pkt 3 i 4 apelacji dotyczące tego, że Rada Nadzorcza Spółki w istocie nie działała w oparciu o uchwałę zgromadzenia wspólników nr (...) z dnia 22 sierpnia 2007 r., że nie było negocjacji dotyczących wysokości odszkodowania oraz że umówione odszkodowane jest odszkodowanie wygórowanym były już przez pozwanego podnoszone w postępowaniu w sprawie VII P 1198/11. Do zarzutów tych Sąd się odniósł i dał temu wyraz w uzasadnieniu wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r. Apelacja od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 10 kwietnia 2013 r.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sadu Najwyższego i sądów powszechnych zasada odpowiedzialności pozwanego, przesądzona w prawomocnym wyroku uwzględniającym część roszczenia, jest wiążąca w sprawie o zasądzenie pozostałej części (wyrok SN z 6 marca 2014 r., V CSK 203/13). Innymi słowy prawomocny wyrok zasądający część roszczenia ma moc wiążącą w sprawie, w której powód dochodzi pozostałej części roszczenia wynikającego z tego samego stosunku prawnego opartego na tych samych okolicznościach (art.365 § 1 k.p.c.). Należy zatem powtórzyć za sądami orzekającymi w sprawie VII P 1198/11, że strony zawierające umowę działały m.in. na podstawie uchwały Zgromadzenia Wspólników nr (...) z dnia 22 sierpnia 2007 r. w sprawie ustalenia zasad i wysokości wynagrodzenia dla Prezesa Zarządu, że przed zawarciem umowy odbyły się w sierpniu 2007 r. negocjacje między powodem a Burmistrzem Miasta K. P. C. dotyczące umowy o pracę i w wyniku tych negocjacji strony ustaliły m.in. odszkodowanie w razie powstrzymania się od działalności konkurencyjnej oraz że odszkodowanie w wysokości 80% miesięcznego wynagrodzenia nie jest odszkodowaniem wygórowanym.

Pozwany w niniejszej apelacji zarzuca Sądowi I instancji naruszenie art.8 k.p. z powołaniem się także na wniesienie przeciwko powodowi aktu oskarżenia, w którym zarzucono mu popełnienie przestępstwa z art. 296 § 2 k.p.c., w zb. z art.294 § 1 w zw. z art.284 §1 k.k. Zarzucono mu również popełnienie przestępstwa z art.77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Zarzut nadużycia przez powoda prawa podmiotowego nie jest uzasadniony. Na wstępie stwierdzić należy, że zawarta w umowie o pracę umowa o zakazie konkurencji była umową wzajemną, zawierającą ekwiwalentne świadczenia: z jednej strony świadczenie powoda wyrażające się w powstrzymaniu się od działalności konkurencyjnej, z drugiej zaś odpowiadające mu odszkodowane. Powód swoje świadczenie spełnił, ma zatem prawo do uzyskania świadczenia od drugiej strony umowy. Jeżeli powód zostanie skazany w procesie karnym, poniesie określoną wyrokiem sądu karnego odpowiedzialność w postaci pozbawienia wolności, ograniczenia wolności bądź grzywny. Brak jest natomiast podstawy do wyciągania wniosku, że ewentualne skazanie powoda powodowałoby, że dochodzenie odszkodowania jest sprzeczne ze społeczno - gospodarczym przeznaczeniem prawa lub narusza zasady współzycia społecznego.

Należy przyznać rację pozwanemu, że Sąd Rejonowy pomimo dołączenia do akt sprawy opinii biegłych wywołanych w procesie karnym nie dopuścił formalnie dowodu z tych dokumentów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu. Jednak w świetle wyżej przedstawionego stanowiska Sądu Okręgowego opinie powyższe(które w niniejszym procesie miałyby walor jedynie dowodu z dokumentu) nie mogą wpłynąć na ocenę, że dochodzenie przez powoda odszkodowania nie narusza art.8 k.p.

Należy również przyznać rację pozwanemu, że Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie odniósł się do zawartego w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 9 grudnia 2014 r. zarzutu potrącenia.

Zarzut ten nie jest uzasadniony. Zdaniem skarżącego przysługuje mu wobec powoda roszczenie odszkodowawcze z art.17§ 3 k.s.h. Stanowisko powyższe nie wynika ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Przede wszystkim podkreślić należy, że przypisanie określonej osobie odpowiedzialności odszkodowawczej wymaga wykazania powstania szkody, zdarzenia, z którym system prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą oraz związku przyczynowego między owym zdarzeniem a szkodą. Żadne postępowanie dowodowe na powyższe okoliczności nie było w sprawie prowadzone. W szczególności pozwany nie składał żadnych wniosków mających na celu dowiedzenie w/w przesłanek odpowiedzialności. Prima facie zauważyć jednak należy, że wypłacenie powodowi odszkodowania nie może być utożsamiane z powstaniem szkody. Skoro bowiem pozwany uzyskał od powoda świadczenie w postaci powstrzymania się od działalności konkurencyjnej to zapłata odszkodowania ma swoją causa

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.